

indrømme, men et kan fra det offentlige Side kræves; og det er, at der ikke under nogen Form finder Blokering Sted, men dette Spørgsmaal vil jeg gerne udsætte for nærmere at omtale det i Forbindelse med Arbejdsløsheden.

Om Arbejdsløshedskasseloven vil jeg først i Almindelighed sige, at det jo er rigtigt, at den har løst sin Opgave og staaet sin Prøve. Det har vist sig, at et af de stærkeste Angreb paa den bestaaende Samfundsordning derved er svækket, idet de Saar, der slaas gennem Arbejdsløsheden, delvis nu lindres. Men det kan paa den anden Side ikke nægtes, at Erfaringen ogsaa har vist, at den Ordning, vi har haft hidtil, lider af Fejl, og at Loven, som den foreligger vedtaget, har været Genstand for forskellige Misbrug. Jeg skal bl. a. fremhæve, at Afgørelser, der er truffene af Nævnet, er af den Art, at jeg finder, at de er i Strid med Lovens Ord, i alt Fald med dens Aand. Det gælder navnlig Beslutninger, der er tagne fra Nævnets Side, vedrørende Forhold under Strejker og Lockouter. Jeg skal minde om en Regel som den, at hvis der kun er Strejke eller Lockout paa en Del af Arbejdspladsen, der ligger indenfor en Afdelings Omraade, udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelsen kun til de Medlemmer, som ikke deltager i Arbejdsstandsningen. Der er endvidere en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Medlemmer, der har deltaget i Strejke eller Lockout, og som under denne erholder Arbejde andetsteds, ophører — for saa vidt Konflikten ikke forinden er afsluttet — at betragtes som Konfliktdeltagere, saafremt det nævnte Arbejde overskrider den i Kassens Vedtægt fastsatte Begrænsning af Begrebet „midlertidigt Arbejde.“ Det er ganske givet, at dette er i Strid med Bestemmelsen i § 13, L.: „Under Strejke eller Lockout maa der ikke udbetales Understøttelse til Personer, der omfattes af samme.“ Det kan ikke være rigtigt, at en Mand, der i Tilfælde af Strejke selv først har hørt til de strejkende, derefter i noget af den af Lovens foreskrevne Tid faar Arbejde hos en Arbejdsgiver, der ikke omfattes af den vedkommende Strejke, eller i en By, der ikke berøres af den, og dernæst efter at have arbejdet i nogen Tid, giver Plads for en anden, at han saa kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det kan ikke være Meningen, at man paa den Maade skal kunne omgaa Lovens Bestemmelser. Den ærede Minister vil sikkert indrømme mig, at brugt i den yderste Konsekvens gennem tilstrækkelig fornuftige

Manøvrer vil det kunne føre til, at den Mand, der i øvrigt er underkastet Arbejdsstandsning, vil kunne komme til at nyde godt af den Understøttelse, hvortil det offentlige bidrager. Disse Kasser ledes jo af et Nævn, og den eneste Kontrol er en enkelt Embedsmand. Jeg har tidligere her gjort opmærksom paa, at en stor Del af den Mistro, der er til disse Kassers rigtige Ledelse, skyldes den Omstændighed, at det offentlige ikke har tilstrækkelig Betryggelse derigennem, at der kun findes en enkelt Embedsmand. Jeg tror, at det vilde være rigtigt, om det offentlige i noget højere Grad fik Indseende med, fik en Repræsentant i Nævnet. Det offentlige har en Ret til en saadan Repræsentation, da det jo yder Tilskud, og fra anden Side kan man ikke beklage sig deraf, for der er, som bekendt, intet at skjule, man hævder, at man kun gør det, der er rigtigt, og i saa Fald kan man heller ikke have noget imod, at det offentlige forøger sin Kontrol.

Men det er jo ikke alene disse Misbrug, der finder Sted gennem Beslutningerne. Der er skabt en vis Upopularitet for disse Kasser ved en hel Masse Udtalelser, der er komne frem. Mange af disse er komne frem med Urette, men enkelte har ogsaa været rigtige. Det skyldes maaske den Omstændighed, at det er en ny Institution, hvor nye Folk er komne til, der har været særlig ivrige for at tjene et andet Formaal, nemlig Fagforeningerne. Jeg vil sige til Undskyldning, at dette maaske kan være Tilfældet, men givet er det, at man ikke har overholdt Lovens Bestemmelser, at der skal være en bestemt Sondring mellem Fagforeningerne og Arbejdsløshedskasserne. Jeg mener hermed ikke det, at det i den Grad skal være to Ting, der er saa fjernt fra hinanden, men jeg mener, at de, der optræder i deres Egenskab af Repræsentanter for Arbejdsløshedskassen, ikke i samme Øjeblik burde optræde som Repræsentanter for Fagforeningen. Forkasteligt er det, naar man f. Eks. — jeg ved, det har været Tilfældet — udsteder en Kvittering for et samlet Beløb, som en Arbejder indbetaler, hvori der ikke staaer det fjerneste om, hvilken Del af dette Beløb han betaler til Fagforeningen, og hvilken Del han betaler til Arbejdsløshedskassen. Forkasteligt og i Strid med Lovens klare Bestemmelser er det, naar man ligefrem har nægtet — jeg har Beviser herfor her paa min Plads — at optage Folk, som har ønsket Optagelse i Arbejdsløshedskasserne, fordi